

Arrest

nr. 87 038 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. LERNOUT, die loco advocaat P. KLINGELS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 december 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 23 december 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M.(...) M.(...) verklaart een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 5 juni 1988 te Pokrovskoye (Dagestan) geboren. U bent niet gehuwd en hebt geen kinderen.

U verklaart dat de politie u zoekt omdat ze u verdenkt van contact met de rebellen. Als ex-leerling van de Madrasede – u zette uw studies stop in september 2011 – zou u speciaal geïnterviewd worden. Uw problemen begonnen toen u op 25 oktober 2011 samen met drie vrienden, B.(...), I.(...) en G.(...) op vistrip vertrok naar Daini Stovok, een meer op enkele kilometers van waar u woont. De volgende dag, 26 oktober 2011 stuurde uw moeder u een SMS. Hierop belde u haar en vertelde zij u dat de politie was langsgeweest, op zoek naar u. Ze zei u naar uw tante A.(...) te gaan in het dorp Bamat Ketyurt. U ging samen met uw vrienden naar het dorp Mogelovskoje, daar namen jullie afscheid. Uw oom T.(...), de man van uw tante A.(...) kwam u daar halen. U verbleef bij uw tante tot aan uw vlucht naar België. Tijdens uw verblijf daar vernam u dat de politie enkele dagen later nogmaals naar u was komen zoeken. Van uw neef hoorde u dat Bilal ook zou zijn opgepakt. Uw oom, T.(...), die vroeger politieagent was geloofde dat de politie u niet meer met rust zou laten. Hierop besloot uw moeder, in overleg met uw oom, u te laten vluchten. U vernam begin december 2011 over deze beslissing.

Op 16 december 2011 vertrok u vanuit Dagestan met de bus naar Moskou. In Moskou verbleef u een nacht bij een kennis van uw moeder. De volgende dag vertrok u van daar met de auto. Jullie reden de ganse dag. Toen het al donker was stapten jullie uit en gingen te voet naar een klein hutje in het bos. Daar waren twee mannen. Er werd even gepraat en vervolgens vertrok u met die twee nieuwe mannen te voet door het bos. Jullie stapten enige uren, daarna wachtte een auto u op, deze bracht u naar België. U kwam hier aan op 21 december 2011 en vroeg twee dagen later, 23 december 2011 asiel.

Na uw vlucht is de politie voor zover u weet niet meer naar u komen vragen. Wel merkt uw moeder bij u thuis in de buurt onbekende auto's op.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat de politie u verdenkt van contact met de rebellen en daarom op zoek is naar u. U vreest opgepakt te worden en veroordeeld te worden, u vreest te worden gemarteld.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw rijbewijs (1).

B. Motivering

U verklaart te in geval van terugkeer naar uw land te vrezen dat u wordt opgepakt en veroordeeld. U hebt gehoord over martelpraktijken (CGVS p.22).

Er kunnen echter vragen worden gesteld bij een aantal van uw verklaringen.

Aanvankelijk stelt u tot twee maal toe dat u al bij uw tante was op het moment dat de politie bij u thuis langskwam en uw intern paspoort meenam (CGVS, p.7). Wanneer doorgevraagd over het exacte verloop van de feiten blijkt echter dat u nog in het bos was toen uw moeder u inlichtte over het bezoek van de politie dat had plaatsgevonden (CGVS, p.7). Dat u betreffende zo een centraal - en weinig complex element uit uw asielrelaas blijkbaar moeite hebt om u de juiste situatie te herinneren en hierover twee maal foute informatie geeft alvorens het exacte verloop weer te geven, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

In dezelfde zin kan worden vastgesteld dat u bepaald onduidelijk bent in uw verklaringen met betrekking tot wie u heeft verteld over de problemen van Bilal. Meermaals tijdens uw gehoor op het CGVS wordt op deze feiten teruggekomen. Daarbij heet het dat uw neef u zei dat Bilal zou zijn opgepakt, hij zei dat hij dat van de andere jongens had gehoord (CGVS, p.13). Die neef die dat gehoord had, zat op school in Bamatyurt (CGVS, p.13). Verder werd u gevraagd wat uw neef u allemaal heeft verteld, waarop u antwoordde: "neen hij heeft niet veel verteld, hij zei dat hij van de jongens had gehoord dat hij opgepakt werd, hij is nog klein, ik weet niet hoe oud hij is" (CGVS, p.15).

Vervolgens wordt u gevraagd wanneer uw neef u juist vertelde dat hij had gehoord dat Bilal ook problemen had, hierop verklaart u: "misschien een week later, nadat ik naar ze kwam" (CGVS, p.19). Tenslotte antwoordt u, gevraagd naar de leeftijd van uw neef "12, 13 jaar" (CGVS, p.19). Uit al deze verklaringen kan het moeilijk anders worden begrepen als is de neef die over Bilal heeft gehoord, ook de neef die u hierover heeft verteld. Pas helemaal naar het einde van het gehoor blijkt plots dat u de info over Bilal niet uit eerste hand van de bewuste neef hebt gekregen, wel van zijn oudere broer, uw andere neef. Dat u gewoon in het kort hebt gezegd van wie u het hebt vernomen (CGVS, p.19) is geen afdoende verklaring voor dit duidelijke gebrek aan precisie in uw verklaringen. Van u als asielzoeker mag immers worden verwacht dat u moeite doet om duidelijke en coherente verklaringen af te leggen over het verloop van de feiten en de elementen die deel uitmaken van uw asielrelaas. Dit kan hier bezwaarlijk het geval worden genoemd. Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Vervolgens wordt een groot gebrek aan initiatief en een desinteresse in uw eigen zaak vastgesteld. Dit doet op fundamentele wijze afbreuk aan de door u geuite vrees voor vervolging.

U verklaart dat uw interne paspoort eind oktober 2011 is meegenomen door de politie toen u niet thuis was. U weet echter niet door welke politiedienst of met hoeveel ze waren (CGVS, p.7), noch hoe lang ze zijn gebleven (CGVS, p.14). U hebt hierover ook niet gevraagd (CGVS, p.14, 21). Verder weet u weliswaar te vertellen dat de politie twee à drie dagen later nogmaals bij u thuis is langsgeweest (CGVS, p.16), maar behalve dat het 's ochtends was weet u ook hierover niet veel (CGVS, p.17).

Bovendien weet u niet of er ooit convocaties voor u zijn toegekomen (CGVS, p.22), niet of u officieel wordt gezocht (CGVS, p.18), noch welke politiedienst u dan zou zoeken (CGVS, p.21). U verklaart dat uw oom misschien wist of u gezocht werd, maar dat hij tegen u niets heeft gezegd (CGVS, p.18). Uw moeder was van alles op de hoogte, maar u niet (CGVS, p.18). Tevens weet u niet of uw familie behalve u laten vluchten ooit een andere oplossing heeft proberen zoeken, uw moeder heeft alles geregeld en de beslissing genomen (CGVS, p.18). U hebt haar niet gevraagd of er andere mogelijkheden waren (CGVS, p.18) en hebt daarover bij uw familie nooit geïnformeerd (CGVS, p.21). Tevens weet u niet of de politie u ooit nog ergens anders is komen zoeken, waarbij u onmiddellijk zelf verklaart ook daarover niet te hebben gevraagd (CGVS, p.20).

Ook wat betreft het lot van uw drie vrienden moet worden vastgesteld dat u hierover weinig tot niets weet en dat u geen moeite hebt gedaan u daarover te informeren. U weet enkel dat Bilal zou zijn opgepakt, dat vertelde uw neef (CGVS, p.13). U hebt uw neef hierover echter niet meer gevraagd (CGVS, p.15). Enerzijds stelt u niet te weten of I.(...) of G.(...) problemen hebben gehad (CGVS, p.16), maar anderzijds heet het dat ook zij problemen zouden hebben gehad want zij hadden ook gemiste oproepen en hebben ook naar huis gebeld (CGVS, p.14). Wat zij na jullie afscheid hebben gedaan, weet u echter niet (CGVS, p.14). U hebt nooit meer iets gehoord van B.(...), G.(...) of I.(...) en hebt ook nooit nagevraagd hoe het met hen was (CGVS, p.16, 18). Tevens hebt u nooit getracht zelf informatie over hen te vinden, bijvoorbeeld via internet (CGVS, p.18). U hebt zelf niet proberen uitzoeken wat nog is gebeurd met uw vrienden (CGVS, p.21). Gezien de duidelijke band tussen uw probleem en deze die uw vrienden mogelijks hebben, is dit niet te begrijpen. Dat u niet de minste moeite hebt gedaan om u nog maar te proberen informeren over hun lot – dit in het licht van uw eigen zaak en teneinde uw eigen problemen misschien beter te kunnen begrijpen – toont opnieuw een desinteresse in uw eigen zaak en een gebrek aan initiatief om u uw problemen zelf aan te trekken.

Een dergelijke gedesinteresseerde houding tegenover uw eigen zaak – zowel met betrekking tot uw eigen problemen als deze van uw vrienden – is niet in overeenstemming te brengen met de door u geuite vrees voor vervolging. Genomen dat u een dergelijke vrees voor vervolging zou hebben, is het niet te begrijpen dat u geen enkele moeite toont om de feiten te kennen welke de directe aanleiding vormden voor uw vlucht, of het lot van hen waarmee uw problemen hoogstwaarschijnlijk zijn verbonden. Zoals gezegd, doet dit op fundamentele wijze afbreuk aan de door u geuite vrees voor vervolging.

Ook kunnen op zijn minst grote vragen worden gesteld bij het feit dat uw problemen zouden volgen uit uw studies aan de madrassa van Bal-Yurt (waarvan het bestaan in het kader van deze beslissing als dusdanig niet in vraag wordt gesteld, zie administratief dossier, blauwe map, documenten 2 en 3). Genomen dat jullie wisten dat oudere jongens die aan die madrassa studeerden werden geïnterviewd (CGVS, p.7), genomen dat u van andere jongens had gehoord dat oudere studenten spoorloos verdwenen en sommigen naar de bossen trokken (waarbij moet worden opgemerkt dat u zelf weliswaar geen enkele naam als voorbeeld kan geven...) (CGVS, p.11), genomen dat u wist dat leerlingen van de school waar uw vrienden studeerden en waar u gestudeerd had vaak problemen hadden met de politie (CGVS, p.20), genomen dat u verklaart dat alle jongens die daar studeerden of daar vroeger gestudeerd hadden in het oog werden gehouden (CGVS, p.16), genomen dat u zelf stelt dat het verdacht was dat jullie naar het bos gingen (CGVS, p.16) en genomen dat u zelf stelt dat je daar veel verklippers hebt (CGVS, p.16), is het niet te begrijpen dat u en u drie vrienden dan toch op een open plek in het bos gaan vissen en daar ook de nacht doorbrengen. Uw verklaring dat u zover niet dacht (CGVS, p.20) versterkt alleen nog maar deze bedenking. Een dergelijk gedrag is gezien de context welke u zelf beschrijft niet te begrijpen en doet zodoende bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gesteld nu dat jullie weldegelijk zo naïef zouden zijn geweest om niet in het minst te beseffen dat jullie zelf, gezien jullie profiel, een risico op problemen liepen, is het nog minder te begrijpen dat u – eenmaal u toch met zulke problemen wordt geconfronteerd – geen moeite doet om deze te begrijpen en om de elementen ervan die direct aanleiding hebben gegeven tot uw vlucht te kennen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het door u ter staving van uw asielaanspraak neergelegde document is niet van dien aard dat het aan bovenstaande bemerkingen iets kan veranderen. Uw rijbewijs (1) bevat enkel informatie met betrekking tot uw identiteit, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in twee gecombineerde middelen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens werpt verzoeker een manifeste beoordelingsfout op. Verzoeker beweert dat de motivering onjuist is waar deze stelt dat er in zijn hoofd geen gegronde vrees voor vervolging zou bestaan. Met betrekking tot de vraag of verzoeker al dan niet bij zijn tante was toen de politie bij hem thuis langskwam, beweert verzoeker thans dat hij duidelijk heeft gesteld dat hij eerst ging vissen met vrienden, vervolgens bij het terugkeren naar huis de SMS van zijn moeder ontving aangaande de politiecontrole en daarna besloot naar zijn tante te gaan. Over de onduidelijkheid over de vraag wie hem zou hebben verteld over de problemen van B., merkt verzoeker op dat hij in een klein dorp woont waar iedereen iedereen kent waardoor het niet vreemd is dat het verhaal hem “via-via” bereikte. Verzoeker benadrukt dat hij dit wel degelijk vernam van zijn jongere neef, van wie hij vermoedt dat hij tussen de 10 en de 12 jaar oud is, waarbij verzoeker opmerkt dat hij er geen exacte leeftijd op kan plakken omdat hij uit een grote familie komt. Verzoeker stelt dat hij het pas later van zijn oudere neef vernam, wat voor verwarring zorgde bij het interview op het Commissariaat-generaal. Tegen de overweging uit de beslissing dat zijn moeder de hele vlucht heeft geregeld en verzoeker zich niet de vraag heeft gesteld of er andere mogelijkheden waren, wijst verzoeker erop dat er in zijn cultuur een groot respect is voor de ouders en dat kinderen hen dienen te gehoorzamen. Aangezien hij geen vader heeft stelt verzoeker veel vertrouwen in zijn moeder, wat volgens hem nog wordt gesterkt door de verklaringen van zijn oom, die ex-politieagent is.

Over zijn gebrek aan initiatief om de huidige toestand van zijn vrienden te achterhalen, deelt verzoeker mee dat hij niet meer is buitengekomen sinds het moment dat hij bij zijn tante verbleef, dat hij geen contact had met de buitenwereld en in de onmogelijkheid was om zich te informeren over wat er precies met zijn vrienden was gebeurd. Verzoeker wijst erop dat iedereen zichzelf na het afscheid van de vstrip in veiligheid trachtte te brengen en benadrukt tenslotte dat deze vrienden geen boezemvrienden waren,

maar eerder kennissen omdat hij deze andere jongens nog geen jaar kende en ook geen dagelijks contact met hen had.

Over het bizarre karakter van zijn activiteiten stelt verzoeker dat hij zich hieromtrent nooit vragen heeft gesteld. Volgens hem hield hij er geen rekening mee zolang de situatie hem persoonlijk niet raakte en zag hij pas achteraf de ernst van de situatie in.

Verzoeker beweert dat hij heeft voldaan aan de op hem rustende bewijslast waarbij hij verwijst naar een aantal bronnen uit de rechtsleer en de rechtspraak. Hij oppert dat er geen aanduiding in het dossier is dat hij niet de waarheid vertelt en dat hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend, conform de UNHCR Proceduregids en de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, die hij kort citeert.

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Dagestan zet verzoeker uiteen dat zijn terugleiding naar dit gebied een manifeste schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM omdat iedereen die gelieerd wordt met de rebellenbeweging een risico loopt op problemen met de autoriteiten.

2.2. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486). De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht onderzocht te worden.

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gewezen op het ongeloofwaardig karakter van verzoekers verklaringen omdat hij tot tweemaal toe een onjuiste chronologie schetst van de feiten alvorens het exacte verloop weer te geven. Daarnaast werd door de commissaris-generaal vastgesteld dat verzoeker onduidelijk blijft over de vraag wie hem heeft ingelicht over de problemen van B. In de beslissing wordt gesteld dat verzoeker liet uitschijnen alsof zijn neef van 12 à 13 jaar had gehoord dat B. problemen had en dit aan verzoeker meedeelde, terwijl verzoeker dit later corrigeerde en stelde dat zijn neef die informatie niet uit eerste hand had, maar verkregen had via zijn oudere broer, een andere neef van verzoeker. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing een gebrek aan interesse vastgesteld bij verzoeker. Zo merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker verklaarde dat zijn interne paspoort eind oktober werd meegenomen door de politie, maar dat hij hierover niet meer details kan verschaffen, net zo min als over het bezoek van de politie dat enkele dagen later plaatsvond. Verzoeker blijkt, zo stelt de bestreden beslissing, evenmin te weten of er voor hem ooit convocaties zijn toegekomen, noch of hij officieel wordt gezocht. De commissaris-generaal stelt tevens vast dat verzoeker niet weet of er naast de vlucht uit zijn land van herkomst nog andere oplossingen waren. Luidens de bestreden beslissing is verzoeker ook onvoldoende op de hoogte van het wedervaren van zijn vrienden en heeft hij nooit getracht om hierover bijkomende informatie te vragen. In de bestreden beslissing wordt daarnaast aangestipt dat vragen kunnen worden gesteld bij de stelling dat verzoekers problemen zouden volgen uit zijn studies aan de madrasa van Bal-Yurt omdat hij de context kende waarbinnen een visuitstap naar het bos als uiterst verdacht zou worden beschouwd. Vervolgens wordt in de beslissing gesteld dat de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaat voor de erkenning als vluchteling. Met betrekking tot de beoordeling van de situatie in Dagestan in het licht van de bepaling van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de geweldsincidenten een gericht karakter hebben en het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging, beperkt blijft, waardoor er actueel voor burgers geen sprake is van willekeurig geweld zoals bedoeld in voormeld wetsartikel.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het opstellen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn moeder hem tijdens de terugtocht van het meer opbelde met de mededeling dat de politie was langsgeweest en met het advies om naar zijn tante te gaan (stuk 7, vragenlijst DVZ 18 januari 2012, p. 3). Bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat zijn moeder een SMS stuurde en dat hij zijn moeder had opgebeld van zodra ze uit het bos waren, waarbij zijn moeder meedeelde dat er politie over de vloer was gekomen en dat hij naar zijn tante moest gaan (stuk 3, gehoorverslag CGVS 6 februari 2012, p. 12; p. 16). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat zijn moeder hem had gebeld en vervolgens deze verklaring wijzigde. Ook had verzoeker tijdens zijn gehoor bevestigd dat hij zich reeds bij zijn tante bevond in het buurdorp toen de politie bij hem thuis langskwam (Ibid., p. 7), waarbij hij achteraf moest toegeven dat hij nog niet bij zijn tante was. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij zowel over de vraag wie het initiatief nam om te bellen als over de chronologie, uiteenlopende verklaringen aflegt en zijn eerdere verklaringen afdoet als onwaar, zodat hij niet in het minst kan worden bijgetreden waar hij beweert dat zijn verklaringen duidelijk zijn. Uit het gehoorverslag blijkt ook dat verzoeker steeds verklaarde dat hij via zijn neef die 12 à 13 jaar oud is en school loopt heeft vernomen dat zijn vriend B. opgepakt was (Ibid., p. 13; p. 15), terwijl hij op het einde van zijn gehoor plots opperde dat zijn oudste neef, die reeds werkt, hem persoonlijk iets over B. had verteld (Ibid., p. 19). Het verweer van verzoeker dat in zijn dorp iedereen iedereen kent en het bevestigen van zijn eerste versie volstaat niet om deze manifeste tegenstrijdigheid over de persoon van wie hij vernam dat zijn vriend was opgepakt, te rechtvaardigen.

2.6. De Raad merkt op dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij beweert dat hij zich nooit vragen heeft gesteld bij zijn activiteiten. Verzoeker was er blijkens eigen verklaringen van op de hoogte dat oudere studenten van de koranschool problemen kenden met de politie en dat zij ervan verdacht werden zich bij de rebellen te hebben aangesloten en dat sommigen onder hen spoorloos verdwenen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 6 februari 2012, p. 11). Bijgevolg kan niet worden aanvaard dat verzoeker zich van geen kwaad bewust zou zijn geweest toen hij met enkele medestudenten het bos introk om te gaan vissen en getuigt het van weinig realiteitszin dat hij pas achteraf de ernst van de situatie zou hebben ingezien.

2.7. Onduidelijkheid over de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. De Raad merkt op dat verzoeker, die 24 jaar oud is, in staat mag worden geacht om meer details te geven over de organisatie en het verloop van zijn vlucht. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker nooit zou hebben gevraagd waarom zijn moeder en zijn oom het nodig achtten dat hij vluchtte (stuk 3, gehoorverslag CGVS 6 februari 2012, p.18), dat hij niet weet waarom hij naar België is gevlucht en dit louter heeft gedaan omdat zijn moeder dit zo besloten had (Ibid., p. 17), dat de reis volledig door zijn "mama" en zijn oom was geregeld (Ibid., p. 9) en dat hij bedroevend weinig kennis tentoonspreidde over de gevolgde route (Ibid., p. 9-10). De gehoorzaamheid die kinderen aan hun ouders zijn verschuldigd en het vertrouwen in zijn moeder, kan bezwaarlijk een rechtvaardiging vormen voor de totale onwetendheid van een volwassen man over de details van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Bovendien wijst de Raad erop dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij tegen de wil van zijn moeder de opleiding aan de koranschool had aangevat (Ibid., p. 11), waardoor niet kan worden aanvaard dat hij zijn moeder blindelings gehoorzaamde zoals verzoeker wil laten geloven.

2.8. Van een asielzoeker mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verzoeker verklaarde dat hij niet weet waar B. is en hoe het zijn andere vrienden momenteel vergaat (stuk 3, gehoorverslag CGVS 6 februari 2012, p.15). Tevens geeft verzoeker aan dat hij er zelfs niet eens aan heeft gedacht om over zijn vrienden informatie op te zoeken

via internet (Ibid., p. 18). Gezien verzoeker nog wekelijks contact heeft met zijn moeder, die zijn vlucht heeft georganiseerd, mag worden verwacht dat verzoeker meer initiatief aan de dag legt om over de oorzaak van zijn eigen problemen en over het wedervaren van zijn vrienden meer informatie op te sporen. Verzoekers nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Het feit dat hij tijdens zijn verblijf bij zijn tante van de buitenwereld was afgesloten en het feit dat de anderen geen boezemvrienden waren, ontslaat verzoeker niet van zijn verantwoordelijkheid om zich eventueel achteraf vanuit zijn gastland op de hoogte te stellen van de verdere evolutie van de problemen van zijn vrienden die mogelijk een sterke gelijkenis vertonen met zijn persoonlijke situatie.

2.8. Uit wat voorafgaat kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zijn waardoor hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel kan immers slechts worden toegestaan indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat te dezen hoegenaamd niet het geval is.

2.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), maakt verzoeker met zijn blote beweringen over de algemene veiligheidssituatie in Dagestan niet aannemelijk dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker stelt dat iedereen die gelieerd wordt aan de rebellen het risico loopt op problemen met de autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat verzoekers beweerde link met de rebellen ongeloofwaardig werd geacht, zoals hierboven uitvoerig werd toegelicht. De Raad wijst er verder op dat de beweringen van verzoeker niet van aard zijn om de conclusie van de commissaris-generaal te ontkrachten, die overigens gestoeld is op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 11, landeninformatie, SRB – Russische Federatie – Dagestan, Algemene veiligheidssituatie, update februari 2012) en waaruit blijkt dat er actueel geen openlijk militair conflict bestaat in Dagestan en er voor burgers, ondanks een relatieve stijging van het aantal burgerslachtoffers, geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden zodat geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of een kennelijke beoordelingsfout kan worden weerhouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN